

הקץ לאפלייה!

עד לפני שבוע היו הקומוניסטים היהודיים והקומוניסטים הערביים במדינת ישראל מדוכים אים ומופלים. הקומוניסטים היהודיים דיכאו ו"היפלו את הקומוניסטים הערביים, והקומוניסטים הערביים דיכאו והיפלו את הקומוניסטים היהודיים.

חוץ מזה הם גם היו משוללי זכויות אזרח אלמנטריות. בכל מדינה חופשית בעולם יש לקומוניסטים מיפלגה עם זכות בחירה חופשית. לקומוניסטים הצרפתיים יש מיפלגה קומוניסטית צרפתית. לאנגלים יש אנגלית, לבלגים יש בלגית, וכו'. רק בישראל היה המצב שונה. לקומוניסטים הערביים לא היתה שום מיפלגה משלהם, והם נאלצו להצביע במיפלגה משותפת עם הקומוניסטים היהודיים. ממש כפייה לאומית. ואותו הדבר היה עם הקומוניסטים היהודיים. לא היתה להם שום מיפלגה והם אולצו לחיות במיפלגה משותפת עם הערבים. ממש כפייה.

אך הישועה באה. כי האינטרנאציונאליזם הפרולטארי תמיד מנצח, בסופו של דבר.

מהשבוע יש שיווי-זכויות; אין יותר הפלייה ודיכוי. לקומוניסטים הערביים יש מיפלגה קומוניסטית, ולקומוניסטים היהודיים יש מיפלגה קומוניסטית, ופשוט נעים להיווכח מחדש כי ה"צדק מנצח בסוף.

ביקרתי השבוע בשתי הוועידות ה-15 של שתי המיפלגות ויצאתי לגמרי מוזעזעת. כיצד יכלו שתי מיפלגות מנוגדות כל-כך אחת לשניה לחיות יחד עשרים שנה תמימות, שלא לדבר על ההבדל התהומי שערבים הם ערבים ויהודים הם יהודים. מי שמעיין בפרוגרמות של שתי המיפלגות, בסיסמות, בהחלטות, בהשמצות — יווכח מיד, אלא אם כן הוא אידיוט, שאין אפילו רעיון אחד משותף לשתי המיפלגות.

קחו למשל את הסיסמות. בקולנוע מוגרבי, אצל הקומוניסטים היהודיים, היתה תלויה הסיסמה מאירת-העיניים הבאה: "לאחווה יהודית-ערבית" בו בומץ שבקולנוע אילת, אצל הערבים, קראתי במו"עני את הסיסמה הבאה: "לאחווה יהודית-ערבית!" ואם מישוה לא רואה את הבדל התהומי בין שתי הסיסמות, הוא, תסלחו לי, לא הכי-בסדר.

על הפרוגרמה אין מה לדבר. כל ילד יודע שהבדל גדול יותר מאשר בין שתי מיפלגות אלה פשוט אינו יכול להיות קיים. מיקונים היהודי אמר השבוע ממש במילים אלה:

"מקורות המשבר היו ונשארו באוריינטציה של האימפריאליזם, בהתנכרות לזכויות הלאומיות החוקיות של העם הערבי הפלסטיני וב"שירות לאינטרסים של ההון המונופוליסטי הזר והמקומי."

ומה אמר אמיל חביבי הערבי? בבקשה: "מקורות המשבר היו ונשארו באוריינטציה של האימפריאליזם, בהתנכרות לזכויות הלאומיות החוקיות של העם הערבי הפלסטיני וב"שירות לאינטרסים של ההון המונופוליסטי הזר והמקומי."

ואם זה לא הבדל תהומי, אז תסלחו לי, אני כבר לא יודעת מה כן.

עכשיו ניחץ לדוגמה את ההחלטות הסופיות של שתי הוועידות:

החלטות הוועידה ה-15 היהודית היו כלהלן: "א) ועידה זו, הוועידה ה-15, היא הוועידה החוקית והאמיתית של מק"י!"

"ב) הוועידה מגנה את החברים אשר סטו

מעקרונות הפאטריוטיזם והאינטרנאציונאליזם הפרולטארי, וגלשו לעבר נאציונליזם בורגני ו"ניהיליזם לאומי.

"ג) הוועידה מגנה את החברים הפלגנים, אשר גלשו לדוגמאטיזם עקר, ואשר החלו בזרע עת פירוד ואי-אמון במיפלגה.

"ד) הוועידה ה-15 של מק"י קובעת כי יש לבצר את ההנהגה הקולקטיבית, על יסוד שמירת העקרונות של הצנטראליזם הדימוקראטי, וכמובן על הרחבת הדימוקראטיה הפנים-מיפלגתית.

"ה) תחי האחדות היהודית-ערבית של ה"מיפלגה הקומוניסטית הישראלית!"

"ו) תחי אחדות התנועה הקומוניסטית ה"בינלאומית!"

אותן המילים ממש, מילה במילה, נאמרו בהחלטות הוועידה ה-15 הערבית. החוקית והאמיתית, אבל כל אחד יודע שכוונתן היתה שונה כרחוק מזרח ממזרח.

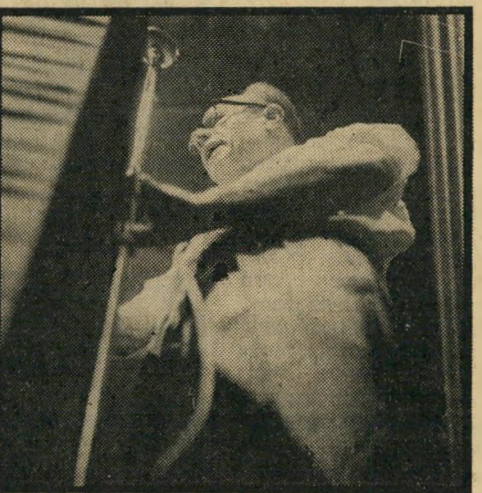
מה היו ההשמצות של מיקונים וסנה על חביבי-טופיק-וילנר?

בראיון אישי עם הוועידה היהודית, אמרו שניהם כך:

"חביבי, טופיק ווילנר הם סינים! נגועים בדוגמאטיזם עקר! ניהיליסטים לאומיים! אור-פורטוניסטים בורגניים! סקטאנטים נאציונאליסטיים! חולי פרוגנוזות משלות! מעודדי כוחות האימפריאליזם באיזור!"

ההשמצה של חביבי היתה לגמרי הפוכה מזו של מיקונים:

"מיקונים-סנה הם מעודדי הכוחות האימפריאליסטיים באיזור! חולי פרוגנוזות משלות!"

מיקונים בוועידה ה-15

סקטאנטים נאציונאליסטיים! אופורטוניסטים בורגניים! ניהיליסטים לאומיים! סינים!"

אבל בסוף, לאחר מאמצים רבים, ואחרי ש"כמעט נואשתי מהמצב, מצאתי משהו מעודד. קרן-אור בודדה ומשותפת, בתהום הפלגנות ה"עכורה. שמעתי את הקומוניסטים היהודיים קוראים לקומוניסטים הערביים, גיסי חמישי של שוקירי!" ואת הקומוניסטים הערביים קוראים לקומוניסטים היהודיים, סוכנים ציוניים של ה"אימפריאליזם!" ואם זה לא אותו הדבר, אז מה כן?

זה היה הדבר המשותף היחיד בין הערבים והיהודים ותקותנו שבמילים יקרות אלה תתחיל האחדות הקומוניסטית הישראלית לבלבל מחדש.

מי ניצל?

אנשים תמימים סבורים כי הבעייה העיקרית של הפילוג הקומוניסטי בישראל היא במי תכיר מוסקבה. תמימים כאלה! הבעייה היא הרבה יותר עמוקה ומסובכת.

לבעייה העמוקה והמסובכת יש כמה אספקטים מסובכים:

(א) קיים האספקט של שלמות חיי המשפחה.

דוגמה: החברה חווה קיש, למשל, היתה עד לפני חצי שנה חברה מסורה בקיבוץ הקומוניסטי יד-חנה. אחרי ביקורה האחרון בגרמניה המזרחית, נתגלו כמה חילוקי-דעות רציניים בינה לבין המשק. התוצאה: החברה חווה קיש ובעלה, החבר קיש, התיישבו בבתיים.

השבוע, עם הפילוג, התגלו כמה חילוקי-דעות רציניים בין החברה קיש והחבר קיש. החברה משתייכת לפלג וילנר-טובי. והחבר משתייך לפלג מיקונים-סנה. מה יהיה?

אומרת החברה קיש: "בינתיים אנחנו גרים תחת קורת-גג אחת, מפני שאין לנו כסף להיפרד. אבל אנחנו הגענו לידי הסכם לא לדבר אחד עם השניה. כמובן שהמצב לא יוכל להימשך כך לנצח."

(ב) קיים האספקט הריגשי. את הדוגמה ה"באה סיפר לי יוסף גלילי, קצין-העיתונות של פלג וילנר-טובי:

החבר מוני רפאל והחברה אתי שמלי היו חברים טובים משך שנים רבות. שניהם היו קומוניסטים נאמנים, ובשנה האחרונה החליטו לקשור את עתידם הפרולטארי בקשר של נישואין. החתונה נקבעה לפני כמה חודשים, ליום השני השבוע.

השבוע, עם הפילוג, הודיע החבר מוני לחברה אתי שהוא בעד פלג א'. החברה אתי המזועזעת גילתה לו שהיא בעד פלג ב'.

"כיוון שכבר הוזמנו אנשים מכל קצות הארץ לחתונה" סיפר קצין-העיתונות, "אי-אפשר היה לבטל אותה. אבל אז התעוררו הקשיים הבאים: החברה אתי רצתה להזמין את סנה ומיקונים לחופה. והחבר רפאל אמר לא בא בחשבון, רק חביבי וטופיק ווילנר. הם רבו, אבל בהשפעת כמה מחברי המיפלגה הוחלט לקיים את החתונה ולהזמין את פלג א' וגם את פלג ב'.

"אבל לא זאת הבעייה האמיתית." נאנת דובר המיפלגה, "הבעייה האמיתית היא מה יהיה אם לחבר א' ולחברה ב' יולד ילד. האם הוא יהיה א' או ב'?"

אתמול החליטה המיפלגה פה אחד שהוא יהיה ג'.

אחר-כך ניגש אלי החבר דויד מושים מיד-חנה, וגילה לי את האספקט הבא:

הוא גר ביד-חנה. לפני כמה שנים, כשהקיבוץ התפלג ליד-חנה-סנש של הקיבוץ המאוחד ויד-חנה של הקומוניסטים, הוא הצטרף ללא היסוסים למחנה הקומוניסטי המאוחד. השבוע, עם הפילוג, הצטרף חלק מחברי יד-חנה לפלג א'. וחלק לפלג ב'. פלג ב', זאת אומרת אנשי סנה-מיקונים, הם הרוב בקיבוץ, והם עושים צרות לפלג א', שהוא מיעוט, ושלו שייך גם החבר דויד מושים.

"אני משרת ביד-חנה בנח"ל, הוא סיפר. "החברים מפלג ב' התחילו למרר לי ולחברי את החיים. קוראים לנו בלעג שוקירי-שוקירי, כשאנחנו נכנסים לחדר-האוכל. בהגשת האוכל מתייחסים אלינו בזלזול, ואנחנו מרגישים שהם רוצים שנעזוב את הקיבוץ."

"זהו האספקט החדש", סיפר לי קצין-העיתונות נות, "האם קיבוץ מפולג יכול להרשות לעצמו להתנהג כמו אמיבה, להתפלג שוב ושוב ולהישאר אר בחיים, או האם פירושו של דבר שיד-חנה ישבוק חיים?"

האספקט הבא, והרציני ביותר, הוא אספקט הרכוש הרוחני. לפני שנה המציאה מק"י המאור חדת את הבדיחה הבאה, סיפר לי אחד החברים. "בן-גוריון, פרס, אשכול, בגין, שפירא, ספיר, גלילי וחזן טסו באווירון לפאריס. פתאום הת"רסק המטוס. מי ניצל? המדינה!"

כך הסתובבה הבדיחה בין תאי מק"י וסניפיה, משך שנה שלמה, וגרמה לצחיקוקים מאושרים ומלאי-תקווה בין החברים. השבוע אירע הפילוג. והיא פלג א' טוען שהוא המציא את הבדיחה, והיא שלו. פלג ב' טוען שהוא המציא והיא שלו.

"אבל כמובן," סיכם בסיפוק הדובר של פלג א', "שהבדיחה נשארה אצלנו. או פעם בן-גוריון ופרס ואשכול ובגין ושפירא וספיר וגלילי וחזן וסנה ומיקונים ווילנסקה טסו באווירון לפאריס. האווירון התרסק. מי ניצל?"

"המדינה!" ניחשתי, ורצתי לדובר של פלג ב'. הוא סיפר לי בסיפוק שהבדיחה נשארה, כמובן, רכוש פלג ב'. "אז פעם", הוא סיפר, "בן-גוריון, פרס, אשכול, בגין, שפירא, ספיר, גלילי, חזן, וילנר, טופיק וחביבי טסו באווירון לפאריס. האווירון התרסק. מי ניצל?"

"המדינה!" עניתי בשמחה. "איך ניחשתי?" הוא התפלא.